

De lotgevallen van een Kattenmandkat, of hoe Wammes integreerde.

Zaterdagmorgen, met de pont op weg naar Nieuw.Lekkerland, om een nieuwe kat op te halen. Ondanks het feit dat hij mijn 19e kat zal worden, voel ik me zenuwachtig, maar ook heel opgewonden. In de Kattenmand zit iedereen als ik binnenkom aan de koffie, met een kitten op schoot, die met een aantal andere kittens aan de goede zorgen van Plonie zullen worden toevertrouwd.

Goed dat ze er afgelopen woensdag nog niet waren, toen ik mijn vuurdoop had als vrijwilligster, anders had ik er nu 7.

Wammes in de mand en Nel de J, was zo lief me naar de Schoonhovense pont te brengen.

Maar dan..... onder de Veerpont schiet het kattenmandje los en zie ik een zwarte schim met een spurt onder daar geparkeerde auto's verdwijnen.

In paniek schiet ik voorbijgangers aan en volwassen kerels gaan op hun knieën onder de auto's.

Een klein jochie, "Dennis", zegt dat hij Wammes onder een auto zag schieten.

Maar van wie is die zwarte auto?

Ik ben niet van plan een voet te verzetten zonder Wammes terug in zijn mandje.

Na veel aanbellen blijkt hij van een kroegmedewerker aan de Voorhaven, die met tegenzin zijn tent voor me verlaat.

Help, de motorkap gaat niet open, iedereen gaat er op staan duwen en staan schreeuwen, maar dan, jawel, daar zit een angstige zwart-witte kater in de motor.

In zijn nekkel gegrepen en mee naar de Oude Singel. Dennis, je bent mijn held !!!

Nel de J, die ik ondertussen gebeld heb, komt na veel zoek door de nauwe straatjes eindelijk bij me aan en adviseert me de doodsbanige Wammes een tijdje in een bench te zetten, er lopen n.l. nog 5 boze tijgers in mijn dijkhuisje rond.

En bovendien schiet mijn nieuwe huisgenoot al achter mijn ijskast, Nel krijgt hem met veel geduld en ervaring er weer achter vandaan.

Een goed advies, van die bench, want Wammes kan zo langzaam aan wennen.

Na een paar onrustige nachten heb ik Wammes losgelaten en hij verdwijnt onmiddellijk achter mijn boeken,

Na een paar dagen is de rust in mijn huisje weergekeerd, al is mijn kattengespuis toch steeds een beetje beledigd dat het luikje tegenwoordig maar naar een kant openstaat.

En voor de vorm blazen ze af ten toe nog naar hun nieuwe huisgenoot en tot mijn grote verbazing is het niet mijn grote zwarte tijger Daan die het meeste blaast, maar mijn kleine lieve (?) lapjespoes Sofietje die heel intolerant is !

En dan....

Eergisteren zit ik rustig op de bank te lezen, Wammes heeft net tussen de andere katten voor het eerst meegeeten.

Er springt plotseling een zwarte schicht naast me op de bank, met een wit puntje op zijn staart.

Naast me ligt mijn supersullige cyperse kater Jip rustig te pitten. Wammes kijkt trouwhartig naar me op en schuift centimeter voor centimeter steeds dichterbij Jip toe, die het rustig toelaat tot ze kop-aan-kop naast elkaar liggen.

En vanmorgen word ik wakker van een luid gespin, waarvan ik de klank niet goed ken.

En daar zit Wammes, prinsheerlijk op bed, luidkeels te spinnen.

Wammes, welkom in ons Poezenparadijsje !
Je bent met vlag en wimpel geslaagd voor je inburgering !!!

